

ὡς νύξ φθινοπώρου, ἤρχισε ν' ἀκτινοβολῇ πάλιν. Ἦτο ὡς τοῦ βαρῶνου, ὅστις, νομίζει τις, ὅτι συνοδεύει λείψανον συγγενούς, ὃν δὲν πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ· κυττάζετέ τον· καὶ ἐν τούτοις μὲ βεβαιούσιν ὅτι παντοῦ, ὅπου ἐγὼ δὲν εἶμαι, εἶναι εὐθυμος καὶ θορυβώδης! Εἰς τὴν λέσχην, ἐπὶ παραδείγματι, χαλᾷ τὸν κόσμον.

Καὶ τὸν ἠπεῖλει διὰ τοῦ δακτύλου.

— "Α! προσφιλής μοι, ἔλεγεν ὁ βαρῶνος μὲ ὕφος πάσχοντος.

— "Ω! εἶμαι ἀνόητος, εὐπιστος, ἐπανελάβην ἐκείνην· δύναται τις νὰ μ' ἀπατήσῃ, ἀλλ' ὅχι πάντοτε. Πρόσεχε, φίλε μου, διότι καὶ κατὰ τοῦτο φέρεσαι ὅπως καὶ διὰ τὴν ὑγίαν σου· δὲν εἶναι διόλου παράξενον νὰ σὲ ἴδω αὖριον ὑγιῇ ἐντελῶς.

Εἶτα ἔστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἔμεινεν ἐν ἐκτάσει ἐνώπιόν τινων ἀθυρμάτων, ἅτινα ἡ πριγκιπέσσα ἠγόρασεν, ὁμίλησεν περὶ θεάτρων, ἵπποδρομιῶν καὶ αἵφνης:

— "Α! ἐξ ἀποφάσεως δὲν διασκεδάζει τις πλέον.

— Ἀλλὰ τί ἐπιθυμεῖς λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος Πριγκιπέσσα, σὰς παρακαλῶ, νὰ κρίνετε. Δύο τοῦλάχιστον χορούς κατὰ μῆνα, ἐπὶ δαίπνα. Τρεῖς ἡμέρας Μελοδράμα καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, ὅταν εὐκαιρῇ τις, διὰ νὰ μὴ παραλείψω δὲ τίποτε θὰ μνημονεύσω μόνον τὰ μικρὰ θεάτρα. Ἀπηύδῃσα.

— Χορούς! ἐπανελάβην εἰρωνικῶς ἡ Λουίζα! ἐσπερίδας οἰκοτρόφων ἀνευ ἀξιώσεων, μὲ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἐγὼ ἐπεθύμουν μεγάλην τινα ἐορτὴν ἀξιοσημείωτον. Τὸ εἶπον εἰς τὴν μητέρα μου: «Μήτηρ μου, ἔχομεν εὐρύχωρον μέγαρον, αἰθούσας ἀπεράντους ἀλλ' εἰς τί μᾶς χρησιμεύουν;»

— Εἶναι λίαν ὀρθόφρων ἡ κυρία Σεβερὲν, ἀποφεύγει τὰς προσκλήσεις. Ἡ πενθερά μου ἀγαπᾷ τὴν ἀνάπαυσιν!...

— Παραπονέσθε διὰ τοῦτο;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! βλέπετε μάλιστα ὅτι τὴν ἐπαινῶ. Ἐκείνη νομίζει ὅτι μία τοιαύτη ἐορτὴ, ἀναστατώνει τὸν οἶκον, ταρασσει τὰς ἑξεις τῶν φιλησύχων ἀνθρώπων· καὶ ἔχει δίκαιον.

— Ἡμεῖς, φίλε μου, οὐδέποτε θὰ συμφωνήσωμεν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἀνέστειλε τὴν ἑριδὰ τῶν δύο συζύγων.

— Ἐπιθυμεῖς μίαν ἐορτὴν, φίλη μου; ἠρώτησε.

— Μάλιστα.

— Παρ' ἄλλοις, ναί, εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— "Ε, λοιπόν, ἔστω! προσφέρομαι νὰ τὴν δώσω ἐγώ.

— Νὰ δώσητε καὶ ἄλλην, μετὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὰς τοῦ χειμῶνος;

— Τὰ πάντα πράττω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Ποίαν ἡμέραν θέλετε;

— Πόσον γενναῖα καὶ ἀξιαγάπητος εἶσθε!

— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος, καθ' ὃν δύναται ξένη ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην!

της, διὰ τὴν ἀξίεραστον φιλοξενίαν τῶν Παρισίων.

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν ἡ βαρῶνη ἐπέβη τῆς ἀμάξης της, εἶχε συμφωνηθῇ ἤδη ὅτι τὸ μέγαρον Καβάλι, θὰ ἐπληροῦτο μετὰ δέκα ἡμέρας, ὑπὸ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τῶν Παρισίων.

Μείναισα μόνη ἡ πριγκιπέσσα ἐπέθηκε τὸ μειδιῶν προσωπεῖόν της, ὡς κωμωδὸς ἐπανερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, κεκμηκυῖα ἐκ τῆς μακρᾶς ὑποκρίσεως.

Ἡ φυσιογνωμία της ἀνέλαβεν ἔκφρασιν σκληρότητος.

Ἐθῆκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίου ἡλεκτρικοῦ σύρματος.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη.

— Εἰπέ νὰ ἔλθῃ ἡ Μίσσα, διέταξεν ἡ πριγκιπέσσα.

Καὶ ὅταν ἡ βοεμὴ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν:

— Ἐλθὲ, τῇ εἶπε! δεικνύουσα αὐτῇ προσκεφάλαιον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Ο ΚΟΝΤΕ-ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

Τιμᾶται Δραχμῆς.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 1,20.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Πεπίτα δὲν ἐπεθύμει νὰ κλεισθῇ εἰς μοναστήριον, οὐδ' ἠγάπα τὴν ἐν μετανοίᾳ ζωὴν. Ἐὰν ἐπρόσεχέ τις εἰς τὴν ἐπιφυλακτικότητά της καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν της ἀφοσίωσιν, ἀρκοῦντως παρετήρει, ὅτι νῆχαιστεῖτο νὰ ἀρέσκῃ. Ἡ καθαριότης καὶ ἡ περιποίησις τοῦ σώματος της πολὺ ὀλίγον ἐνεῖχον τὸ καλογηρικόν. Ἡ αἰτία τῆς ἀπομονώσεως τῆς Πεπίτας, ἔλεγεν ὁ πατὴρ μου, εἶνε ἀναμφιδόλως ἡ ὑπερφηανεία της; κατὰ τὸ πλεῖστον δεικναιολογημένη. Αὐτὴ εἶνε φύσει λεπτὴ καὶ διακεκριμένη. Εἶνε ὃν τι ἀνώτερον διὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν εὐφυίαν της, ὅσον μετριοφρόνως καὶ ἂν κρύπτει αὐτάς. Πῶς λοιπόν πρέπει νὰ ἀφιερῶσιν τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς εὐθέεις αὐτοὺς, οἵτινες τὴν ἔχουσιν ἀπαιτήσῃ μέχρι τοῦδε; Αὕτη φαντάζεται ὅτι ἡ ψυχὴ της εἶνε πλήρης μυστικῆς τιнос ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι μόνον μετὰ τοῦ Θεοῦ εὐχαριστεῖται, διότι δὲν ἀνυψώθη εἰσέτι ἀπέναντι αὐτῆς θνητὸς τις τόσο διακριτικός καὶ τόσο εὐχάριστος, ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν μικρὸν αὐτῆς Ἰησοῦν.

σοῦν. Ἄν καὶ εἶνε ἐναντίον τῆς μετριοφροσύνης, προσέθετεν ὁ πατὴρ μου, ἤδη κολακεύομαι ἐντούτοις ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος θνητός.

Τοιαῦται εἰσίν, ἀγαπητέ μοι θεῖε, αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἐνασχολήσεις τοῦ πατρός μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ τὰ πράγματα, τὰ τόσο παραδόξα δι' ἐμὲ καὶ τόσο ξένα εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς σκέψεις μου, περὶ ὧν μοὶ ὁμιλεῖ συχνάκις, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ δώσω τὴν γνώμην μου.

Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἡ μεγάλη πρὸς ἐμὲ ἐπιείκειά σας συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ ἐνταῦθα περὶ ἐμοῦ ἡ φήμη ὡς ἀνθρώπου ἱκανοῦ νὰ συμβουλευσῇ. Θεωροῦμαι ὡς πηγὴ σοφίας. Πάντες μοὶ ἀναφέρωσι τὰς διαφορὰς των, καὶ μὲ παρακαλοῦσι νὰ τοῖς ὑποδείξω τὴν ὁδόν, ἣν ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθήσωσιν. Ὡς καὶ αὐτός ὁ κ. ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος, ἂν καὶ ἐκτιθέμενος νὰ ἀποκαλύψῃ μυστικά τινα τῆς ἐξομολογήσεως, ἤλθεν ἤδη νὰ μὲ συμβουλευθῇ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων συνειδήσεως, ἅτινα ἀνεφύησαν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν.

Πολὺ προσεῖλκυσε τὴν προσοχήν μου μία ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων, ἣν μοὶ ἀνέφερεν ὁ ἐφημέριος μετὰ μεγάλῃς, ὡς συνήθως, μυστικότητος, καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου.

Λέγει λοιπόν ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ὅτι μία πνευματικὴ κόρη του, ἔχει μεγάλους ἐνδοιασμοὺς τῆς συνειδήσεως, διότι αἰσθάνεται ἑαυτὴν φερομένην μετ' ἀκαταμαχῆ· του ὠθήσεως πρὸς τὸν μονήρη βίον. Φοβεῖται ὅμως ἐνίοτε, μήπως ἡ μεγάλη αὕτη εὐλάβεια, δὲν συνοδεύεται ὑπ' ἄληθους ταπεινοφροσύνης, καὶ μήπως ἐν μέρει τὴν ὠθεῖ καὶ παρακινεῖ εἰς τοῦτο, αὐτὸς οὗτος ὁ δαίμων τῆς ὑπερφηανείας.

Ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντα, ἀναζητεῖν αὐτὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ψυχῆς ἐνθα διαμένει, καθαίρεσθαι ἐξ ὅλων τῶν παθῶν καὶ γηίνων αἰσθημάτων, ὅπως ἐνωθῇ πρὸς αὐτόν, εἶνε βεβαίως εὐσεβεὶς αὐτῆς σκοποί, καὶ καλαὶ προαιρέσεις. Ἀλλὰ τὸ δύσκολον εἶνε νὰ γνωρίσῃ, νὰ ὑπολογίσῃ, ἐὰν τὰ αἰσθήματα ταῦτα γεννῶνται, ἢ οὐ, ἐξ ὑπερβολικῆς φιλαυτίας. Γεννῶνται τυχαίως, φαίνεται σκεπτομένη ἢ μετανοοῦσα, ἐκ τούτου, ὅτι ἐγώ, ἂν καὶ ἀναξία καὶ ἀμαρτωλὴ, νομίζω ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀξίζει περισσότερον τῆς τῶν ἄλλων ὁμοίων μου, ὅτι τὸ πνευματικόν κάλλος μου καὶ ἡ καλὴ θέλησίς μου θὰ διεταράσσοντο καὶ θὰ ἐπεσκιάζοντο ἐὰν ἡγάπων τοὺς ἀνθρώπους, οὓς γνωρίζω, καὶ οὓς νομίζω ἀναξίους ἐμοῦ; Μὴ τοι δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ὑπεράνω πάντων τῶν πραγμάτων, κατὰ τρόπον ἀπερίοριστον, ἀλλὰ μόνον ἀγαπᾷ αὐτὸν μᾶλλον τῶν ὀλίγων γνωστῶν μοι πραγμάτων, ἅτινα περιφρονῶ, δὲν ἐκτιμῶ καὶ δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν καρδίαν μου; Ἐὰν ἡ εὐλάβειά μου ἔχει αὐτὰς τὰς βάσεις ἐνέχονται ἐν αὐτῇ δύο μεγάλα σφάλματα.

Τὸ πρῶτον, ὅτι δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἄ-

ληθοῦς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, πλήρους ταπεινώσεως καὶ ἀγαθοσύνης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὑπεροψίας, τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι ἡ εὐλάβεια αὕτη δὲν εἶνε σταθερὰ καὶ ἰσχυρά, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, ἐναέριος, διότι, τίς δύναται νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν πρὸς τὸν πλάστην τῆς ἀγάπης, ὅταν δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀπείρως, παρὰ μόνον τὸν ἀγαπᾷ, διότι δὲν ὑπάρχει πλάσμα τι ἕτερον ἄξιον τῆς ἀγάπης τῆς;

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς συνειδήσεως, λίαν λεπτοῦ διὰ κατοικον χωρίου, ἦλθε νὰ μὲ συμβουλευθῇ ὁ κύριος Ἐπίτροπος. Ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ εἶπω τίποτε, δικαιολογούμενος ἐπὶ τῇ ἀπειρίᾳ μου καὶ τῇ μικρᾷ ἡλικίᾳ. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ἐπέμεινε τόσον, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποφύγω τὴν συζήτησιν. Εἶπον λοιπόν, καὶ θὰ ἡυχαριστούμην πολὺ ἂν καὶ ὑμεῖς ἠθέλατε ἐγκρίνει τὴν γνώμην μου, ὅτι, ἐκεῖνο ὅπερ συμφέρει εἰς τὴν τεθλιμμένην ταύτην πνευματικὴν κόρην εἶνε τὸ νὰ βλέπῃ μετὰ μεζονος ἀγαθότητος τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὴν ἀνθρώπους, καὶ ἀντὶ νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ ἀνατέμνῃ τὰ σφάλματά των μετὰ τὴν σμίλιν τῆς κριτικῆς, νὰ προσπαθῇ νὰ καλύψῃ αὐτὰ μετὰ τὸν μανδύαν τῆς Εὐσπλαγχνίας. Ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ θεωρῇ πάντα ἄνθρωπον ὡς ἀντικείμενον ἄξιον ἀγάπης, ἀληθῆ πλησίον, ἴσον, ψυχὴν, εἰς τὸ βᾶθος τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει θησαυρὸς ἐξαιρέτων προτερημάτων καὶ ἀρετῶν, ὃν πλάσθεν ἐπὶ τέλους κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ.

Ἀνυψοῦσα οὕτω πᾶν ὅ,τι μᾶς περιστοιχίζει, ἀγαπῶσα καὶ ἐκτιμῶσα τὰ διάφορα πλάσματα κατὰ τὴν ἀξίαν των, ἢ καὶ πλεον τῆς ἀξίας αὐτῶν, φροντίζουσα νὰ μὴ θεωρῇ ἐαυτὴν ἀνωτέραν τούτων εἰς οὐδέν, τὸυναντίον ἐμβαθύνουσα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συνειδήσει, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰ ἀμαρτήματα καὶ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἀποκτῶσα τὴν ἀγίαν ταπεινώσιν, θὰ αἰσθάνῃ τὴν καρδίαν τῆς πλήρη φιλανθρώπων αἰσθημάτων, καὶ δὲν θὰ περιφρονήσῃ, ἀλλὰ θὰ ἐκτιμῇ περὶ σσότερον τὴν ἀξίαν των προσώπων καὶ των πραγμάτων εἰς τρόπον ὥστε, ἂν ἐπὶ των βάσεων τούτων ὑπερισχύσῃ ταχέως καὶ στηριχθῇ ὁ πρὸς Θεὸν ἔρως, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γεννηθῇ ἐν αὐτῇ ὁ ἔρως οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας ἐαυτῆς ἐκτιμήσεως, τῆς ὑπερηφανείας, ἢ τῆς ἀδίκου περιφρονήσεως τοῦ πλησίον, ἀλλὰ θὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς καθαρᾶς καὶ ἀγίας ἐκτιμήσεως, τῆς ἀπείρου καλλονῆς καὶ ἀγαθότητος.

Ἐάν, ὡς ὑποπεύομαι, εἶνε ἡ Πεπίτα Χιμένεζ, ἥτις συνεβουλευθῇ τὸν κύριον Ἐπίτροπον ἐπὶ των ἀμφιβολιῶν καὶ κλονισμῶν τούτων, νομίζω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν δύναται εἰσεῖν νὰ κολακευθῇ, ὅτι ἀγαπᾶται πολὺ. Ἀλλ' ἐάν ὁ κύριος Ἐπίτροπος τῇ δώσῃ τὴν συμβουλὴν μου, καὶ αὕτη δεχθῇ, καὶ θέσῃ αὐτὴν εἰς πρᾶξιν, ἢ θὰ κατασταθῇ ἄλλη Μαρία δ' Ἀγρέδα, ἢ τὸ πιθανώτερον, ἀφίσασα κατὰ μέρος μυστικισμοὺς καὶ μονώσεις, θὰ συναινεῖ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρα καὶ τὴν

καρδίαν τοῦ πατρὸς μου, ὅστις κατ' οὐδὲν εἶνε κατώτερος αὐτῆς.

4 Ἀπριλίου.

Ἡ μονοτονία τοῦ βίου μου ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἀρχίζει νὰ μὲ ἐνοχλῇ πολὺ, οὐχὶ διότι ἡ ζωὴ μου ἀλλαχοῦ ὑπῆρξε μᾶλλον ἐνεργός, τὸυναντίον ἐδῶ περιπατῶ πολὺ, πεζῇ ἢ ἑφιππος, πηγαίνω εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ὅπως εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου, τὸν ἀκολουθῶ εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰς συναθροίσεις· τέλος ζῶ ὡς ἂν εὐρισκόμην ἐν τῷ συνήθει μου βίῳ· ἀλλ' ἡ διανοητικὴ ζωὴ μου εἶνε μὴδέν. Δὲν ἀναγινώσκω οὐδὲν, οὐδὲ κἂν μὲ ἀφίνουσι στιγμὴν ἡσυχον, ὅπως σκεφθῶ ἐμβριθῶς καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐχαρίστησις τῆς ζωῆς μου συνίστατο εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς μελέτας ταύτας, μοὶ φαίνεται μονότονος ἡ ζωὴ, ἣν διάγω τώρα. Χάρης εἰς τὴν ὑπομονήν, ἣν μοὶ ἐυστήσατε εἰς πάσας τὰς περιστάσεις, δύναμαι νὰ τὴν ὑποφέρω.

Ἄλλος λόγος, δι' ὃν τὸ πνεῦμά μου δὲν μένει ἐντελὲς ἡσυχον, εἶνε ἡ ἐπιθυμία, ἣν καθ' ἐκάστην αἰσθάνομαι ζωηρότεραν, τοῦ νὰ φθάσω εἰς τὸ ἀξίωμα, εἰς ὃ πρὸ τούτων ἐτῶν ἀπεφάσισα νὰ ἐπιδοθῶ. Νομίζω ὅτι τὰς στιγμὰς ταύτας, ὅταν εὐρίσκεται τόσον πλησίον ἡ πραγματοποίησις τοῦ σταθεροῦ ὄνειρου τοῦ βίου μου, εἶνε βεβήλωσις νὰ ἀφαιρῶ τὸ πνεῦμά μου εἰς ἄλλα ἀντικείμενα. Τόσον μὲ βασανίζει ἡ ἰδέα αὕτη, καὶ τόσον ἐγκύπτω εἰς αὐτήν, ὥστε ὁ θαυμασμός μου διὰ τὸ κάλλος των πλασμάτων, διὰ τὸν οὐρανόν, τὸν πλήρη ἀστέρων κατὰ τὰς ἡρέμους ταύτας νύκτας τοῦ ἔκρος καὶ μάλιστα ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῆς Ἀνδαλουσίας, διὰ τοὺς φαεινοὺς τούτους λειμῶνας, κεκαλυμμένους νῦν ὑπὸ χλοερῶν σπαρτῶν, καὶ διὰ τοὺς σκιεροὺς τούτους καὶ τερπνοὺς κήπους, μὲ τὰ τόσον χαριέντα καὶ σκιερὰ αὐτῶν δάση των αἰγείρων, μὲ τοὺς τόσον ὠραιοὺς ρύκκας καὶ διώρυγας, μὲ τὰ τόσα πτηνὰ, ἅτινα ἄδουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ μὲ τὰ τόσα εὖροσμα φυτὰ καὶ ἄνθη, ὁ θαυμασμός καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μου οὕτος, ἐπαναλαμβάνω, ὅστις ἄλλοτε μοὶ φαίνεται ἐντελὲς σύμφωνος μὲ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου, ἐξαῖρον καὶ λεπτύνον αὐτό, ἀντὶ νὰ τὸ ἐξασθενῇ, σήμερον μοὶ φαίνεται σχεδὸν ἐνοχὸς διασκεδάσεις, καὶ ἀσυγχώρητος ἐπιληρημοσύνη τοῦ αἰωνίου χάριν τοῦ προκαίρου καὶ ἀπλάστου καὶ μὴ νοητοῦ, χάριν τοῦ νοητοῦ καὶ τοῦ πεπλασμένου. Ἄν καὶ μετὰ μικροῦ κέρδους ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ἂν καὶ τὸ πνεῦμά μου ποτὲ δὲν εἶνε ἐλεύθερον των πλασμάτων τῆς φαντασίας, ἂν καὶ δὲν ἐξαίρῶ ἐν ἐμυτῷ τὸν ἔσω ἄνθρωπον των ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων, καὶ τῆς κοπιώδους διαλεκτικῆς μεθόδου, ἂν καὶ ἀνίκανος νὰ συγκεντρώσω ἐμυτὸν διὰ τῆς προσπάθειάς τῆς ἀγάπης, εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς ἀπλῆς νοήσεως καὶ εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ πνεύματος, ὅπως ἴδω ἐκεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν

ἀγαθότητα, γυμνὰς εἰκόνων καὶ σχημάτων, ὅμως διαβεβαιῶ ὑμᾶς, ὅτι φοβοῦμαι τὸν φαντασιώδη τρόπον τοῦ προσεύχεσθαι, ἰδίον ἀνθρώπου ὅλως σαρκικοῦ, καὶ τόσον ὀλίγον δεδοκιμασμένου ὅποιος ἐγὼ εἶμαι. Αὕτη ἡ πνευματικὴ μελέτη μὲ πληροῖ φόβου. Δὲν ἐπεθύμουν ἐγὼ νὰ κάμνω διαλογισμοὺς ὅπως γνωρίσω τὸν Θεόν, οὐδὲ νὰ ζητῶ λόγους ἀγάπης ὅπως τὸν ἀγαπῶ. Ἐπεθύμουν νὰ ὑψωθῶ διὰ μιᾶς πτήσεως εἰς τὴν οὐσιώδη καὶ ἐσωτερικὴν αὐτοῦ μελέτην. Τίς θὰ μοὶ δώσῃ πτέρυγας ὡς τῆς περιστερᾶς, ὅπως πετασθῶ εἰς τὸν κόλπον ἐκείνου, ὃν ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ μου; Ἀλλὰ ὅποια ἐστί, ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀξία μου; Ποῦ αἱ σκληραγωγίαι, αἱ μακραὶ προσευχαὶ καὶ αἱ νηστεῖαι; Τί ἔπραξα ἐγὼ, Θεέ μου, ὅπως μὲ εὐνοήσῃς;

Ἀρκοῦντως γνωρίζω, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς των ἡμερῶν ἡμῶν, κατηγοροῦσιν ὅλως ἀδικαιολογητῶς, τὴν ἀγίαν ἡμῶν θρησκείαν, ὅτι παρακινεῖ τὰς ψυχὰς νὰ ἀποστρέφονται ἅπαντα τὰ ἐγκόσμια, νὰ περιφρονῶσι τὴν φύσιν, ἵσως νὰ τὴν φοβοῦνται σχεδόν, ὡς εἰ ἐνείχετο ἐν αὐτῇ τὸ διαβολικόν, καὶ νὰ ἐγκλείωσιν ἅπασαν τὴν ἀγάπην αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ αὐτοὶ κηλοῦσι τερατώδη ἐγωισμόν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, διότι πιστεύουσιν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ ἐαυτήν, ἀγαπῶσα τὸν Θεόν. Ἀρκοῦντως γνωρίζω, ὅτι δὲν ἔχει οὕτως, ὅτι δὲν εἶνε αὕτη ἡ ἀληθὴς διδασκαλία. Ὅτι ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη εἶνε ἡ ἀγαθότης, καθ' ὅτι, ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, εἶνε τὸ ἀγαπᾷ αὐτὸν ὁλόκληρον, διότι τὸ πᾶν ἐνυπάρχει ἐν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ Θεός ἐν παντί, κατ' ἀνεξίτητον καὶ ἀρρητον οἰκονομίαν.

Ἀρκοῦντως γνωρίζω, ὅτι δὲν ἀμαρτάνω ἀγαπῶν τὰ πράγματα χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἐστί, τὸ ἀγαπᾷ ταῦτα ὁρθῶς· διότι, τί ἄλλο εἶνε ταῦτα, εἰμὶ ἡ ἐκδήλωσις, τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ; Καὶ μὴ ταῦτα δὲν γνωρίζω ὅποιος παράδοξος φόβος, ὅποιος ἰδιαίων ἐνδοιασμός, ὅποια μόλις αἰσθητὴ καὶ ἀόριστος τύψις συνειδότος μὲ βασανίζει νῦν, ὅταν αἰσθάνωμαι, ὅπως πρότερον, ὅπως εἰς ἄλλας ἡμέρας τῆς νεότητός μου, ὅπως κατ' αὐτὴν τὴν παιδικὴν μου, διάχυσιν τινα τρυφερότητος, ἐξαψίν τινα ἐνθουσιασμοῦ, εἰσερχόμενος εἰς πυκνόφυλλον δάσος, ἀκούων τὸ ἔσμα τῆς ἀηδόνος καὶ τὸ ἐρωτικὸν κελᾶδῆμα τῆς τρυγόνος ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς νυκτός, βλέπων τὰ ἄνθη, ἢ θαυμαζὼν τοὺς ἀστέρες. Φαντάζομαι τὸυναντίον, ὅτι ὑπάρχει εἰς πάντα ταῦτα τὴν τὴν ἰδὴν τὰς αἰσθήσεις, τί τὸ ἀναγκάζον μὲ νὰ λησμονήσω, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, ὑψηλοτέρως ἐπιθυμίας. Δὲν ἐπιθυμῶ τὸ πνεῦμά μου νὰ ἀμαρτήσῃ κατὰ τῆς σαρκός· ἀλλὰ δὲν ζητῶ ἐπίσης, ὥστε ἡ καλλονὴ τῆς ὕλης, τὰ θέλητρα τῆς, ἔτι καὶ τὰ εὐγενέστερα, λεπτότερα καὶ αἰθεριώδη, τὰ μᾶλλον διὰ τοῦ πνεύματος ἢ διὰ τῆς σαρκὸς ἀπολαμβάνόμενα, ὡς ὁ ἀσθενὴς ψίθυρος τῆς δροσερᾶς αὔρας, τῆς κεκορεσμένης μὲ τ' ἀγροτικὰ ἀρώματα, ὡς τὸ ἔσμα των πτηνῶν καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἡρε-

μος σιγή τῆς νυκτός, εἰς τοὺς κήπους τούτους, μὲ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνωτέρου κάλλους, καὶ ἀποστρέψωσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγάπην μου ἀπ' ἐκείνου, ὅστις ἐπλάσε τὴν ἐναρμόνιον ταύτην μηχανήν, τὸν κόσμον...

Εἶνε φανερόν, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ὑλικά πράγματα εἶνε ὡς τὰ ψηφία ἐνὸς βιβλίου, εἶνε οἰονεῖ τὰ σημεῖα καὶ οἱ χαρακτῆρες, δι' ὧν ἡ ψυχὴ, προσεκτικῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, δύναται νὰ διεισδύσῃ εἰς βάθος καὶ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τὸ κάλλος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ καίτοι ἀτελὲς, δὲν ζωγραφίζεται, ἀλλ' ἀναπαριστάνεται ὑπ' αὐτῶν. Εἰς τὴν διάκρισιν ταύτην στηρίζομαι, ὅπως ἐνισχυθῶ εἰς τοὺς δισταγμούς μου καὶ σκληραγωγηθῶ. Διότι σκέπτομαι ὅτι: ἀνάγκη τὸ κάλλος τῶν ἐπιγείων οἷα εἰσὶ, καὶ ἐὰν τὸ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν, τοῦτο εἶναι εἰδωλολατρικόν. Πρέπει νὰ ἀγαπῶ αὐτὸ ὡς σῆμα, ὡς παράστασιν καλλονῆς κεκρυμμένης καὶ θείας, ἥτις εἶνε χιλιάδες καλλιτέρα, ἥτις ἀσυγκρίτως εἶνε ἀνωτέρα ἐν πᾶσιν.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

Διήγημα Σοφίας Κραπότκιν

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

[Τέλος]

Ἐν τῇ μυστηριώδει σιγῇ τοῦ ναοῦ, τῇ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἡσυχῶς προφερθεῖσαι αὐταὶ λέξεις εἶχον εἰσακουσθῇ, ἡ δὲ φαντασία της παρίστα πρὸ αὐτῆς τὸν Θεὸν πατριῶς μειδιῶντα.

Ἐξῶθεν οἱ Παρίσιοι, καὶ τὰ θυελλώδη αὐτῶν πάθη ἔφθανον μέχρι τῆς ὕλης τοῦ ναοῦ, ἐνῷ ἡ Χριστίνα, τὰ πάντα λησμονήσασα, οὐδὲν ἐσκέπτετο πλέον. Γονυκλινῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου, ἡσθάνετο τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἀνακούφισιν καὶ εὐτυχίαν, ἣν μετ' εὐγνωμοσύνης αἰσθάνεται ὁ ἐξασφαλισθεὶς ὁδοιπόρος ἀκούων πέραν τοῦ μηχανωμένην τὴν καταιγίδα.

Ἡ πέραν τῆς γαλήνης ἤρξατο ἐπενεργούσα καὶ ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ σωτήρια δάκρυα ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς της.

Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν τῶν ἐξομολογητηρίων. Πόσον ἐπὶ θείῃ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὴν μυστικοῦ, νὰ εὐρὴ ἀπάντησιν εἰς τὰς σκέψεις της, καὶ πρὸ πάντων λέξεις παρηγορίας καὶ οἴκτου νὰ ἐξομολογηθῇ ὅ,τι διενεοῖτο νὰ πράξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. . . Πλὴν δὲν ἐτόλμα. Ἰερεὺς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ. καὶ ἐπειδὴ χρέος τοῦ ἦτο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, ἤθελε τῇ ἀρνηθῇ τὴν ἄφρσιν.

Ὅθεν μόνος ὁ Θεὸς τῇ ἔμενεν, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία Σεγιέρου, ὁ Θεὸς μόνος!

Αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ, νὰ διαγνώσῃ τὴν μεταμέλειάν της, νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Καὶ τὸ μέτωπον κλίνουσα ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου, συνεννοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν χριστιανικὴν εὐσέβειαν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς πίστεως πρὸς τὸ πεπρωμένον, δὲν ἔπαυεν ἐπαναλαμβάνουσα :

« Συγγνώμην, Θεέ μου, συγγνώμην, Ἰησοῦ. Θεοτόκε, δέου ὑπὲρ ἐμοῦ ».

Καὶ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πολὺ, βεθυθισμένη εἰς τὴν θλίψιν, ρίπτουσα ἐνίοτε, ὡς ἴνα ἐρωτήσῃ. ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Θεοτόκου. Τῇ ἐφάνετο, ὅτι τὸ μαρμαρίνον ἐκεῖνο πρόσωπον ἐνεψυχούτο, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καθίσταντο γλυκύτεροι, ὅτι λέξεις συγγνώμης ἐπλάνατο ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ οἱ τεταμένοι βραχίονές του τὴν ἐκάλουν.

Μήπως ὁ Θεὸς δὲν εἶχε συγχωρήσει καὶ αὐτὴν τὴν Μαγδαληνὴν, εἰς ἣν ἦτο ἀφιερωμένος ὁ ναὸς ἐκεῖνος; Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέστη ἄρα γε ὅσα καὶ αὐτὴ;

Ἐπειτα, μετ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν, ὁ θάνατος δὲν εἶναι πάντοτε ἀνάνδρια. Συχνάκις εἶναι ἐξίλασμός βραχὺς μὲν, ἀλλ' ὀχληρὸς καὶ πρὸ πάντων ὅταν εἶναι τις νέα, ὡραία, ἀγαπᾶ καὶ ἀνταγαπᾶται.

Ἡγέρθη ἰσχυρωτέρα καὶ καταβιδάσασα τὴν καλύπτραν τῆς διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην θύραν, τὴν συνήθως κεκλεισμένην, ἣν ὅμως πρὸ μικροῦ εἶχον ἀνοίξει οἱ τῆς ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἀνέμενον κηδεῖαν τινά.

Ἐξω τοῦ ναοῦ ἐργάται κατεγίνοντο εἰς διευθέτησιν μελάνων ὑφασμάτων, παρκαπτασμάτων πενήτων, καὶ ἄλλων τῆς κηδεῖας προπαρσκευῶν. Ἡ ὁδὸς ἐπλημύρει ζωηροῦ φωτός, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεκινεῖτο, ὡς κόνις ἐντὸς ἡλιακῆς ἀκτίνος, πληθὺς ὄντων καὶ πραγμάτων ἀποτελούντων συνεχῇ βόμβον, ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν αἰώνιον μυκηθμόν τοῦ Ὁκεανοῦ· μακρόθεν δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμοιοῖας, ἐν μέσῳ τῶν πιδάκων, ὁ ὀβελίσκος καὶ τὰ χρυσᾷ ἱερογλυφικατοῦ ἐφάνοντο ἀποστέλλοντα εἰς τὴν Χριστίαν ἀποχαιρετισμὸν ἐκ μέρους τῆς Αἰγυπτίας γῆς, αὕτη δὲ κατήρχετο βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς Μαγδαληνῆς, φρίττουσα ἀκουσίως πρὶν ἢ εἰσχωρήσῃ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἐκείνῳ κύματι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πλέον ἀποφασίσει καὶ ἰσχυροποιηθῇ ὑπὸ τῆς προσευχῆς, ἦτο ἐντελὲς διάφορος ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλιέρ.

Δὲν ὠμίλει πλέον παρὰ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἐπανιδῇ τὸν Ραοῦλ, ἐνηγκαλίζετο περιπαθῶς τὰ τέκνα της, δυσανασχέτει κατὰ τῶν βραδέως παρερχομένων ὥρων καὶ ἐβιάζετο ν' ἀρίστη τὴν οἰκίαν της, ὅπως φθάσῃ τέλος εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος ἐκείνου.

Ἐπηκολούθησεν ἐσπέρα καὶ νέα νύξ πλήρης τρομερῶν ὀνείρων καὶ οὐρανίων ἐμφανίσεων, αὐπνίας καὶ σκέψεων, ὅτε μὲν θρησκευτικῶν, ὅτε δὲ ἀνιέρων, τέλος δὲ ἡ αὐγὴ, ἡ διώκουσα τὰ σκότη καὶ τὰς θλιβεράς σκέψεις, ἥτις φαιδρῶς πλήττει

τὰς ὕλους, ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Η'

— Εἰς τὰς ἀμάξας κύριοι, εἰς τὰς ἀμάξας.

Οἱ βραδύναντες σπεύδουσι νὰ ἀνέλθωσιν, αἱ θύραι κλείονται θορυβῶδως, ὁ κώδων ἤχη, ἡ ἀμαξοστοιχία κλονεῖται.

Εἶναι ὡραία πρωΐα τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἀνωθεν τῆς πόλεως ἐπικάθηται κυανόχρους καὶ ροδινὴ ὁμίχλη, ἀφ' ἧς ἐξέρχονται, ὡς νησιδία, κορυφαὶ μνημείων φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ μόλις ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ Χριστίνα, καθήμενη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἀμάξης, ρίπτει παρκατεταμένον καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν. Ἡθελεν εἶπει τις ὅτι αἱ θλίβεραὶ σκέψεις της διεσκηδάζοντο καθόσον ἀπεμακρύνετο τῶν Παρίσιων. Σχεδὸν φαιδρὰ καὶ μειδιῶσα συνομιλεῖ μετὰ τῆς Μαρίας Σεγιέρου, γοητευμένης ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης.

Ἰδοὺ αἱ Βερσαλλίαι, τὸ δάσος της καὶ αἱ κανονικαὶ δεινροστοιχίαι τοῦ. Ἀλλ' αἱ Βερσαλλίαι εἶναι σχεδὸν Παρίσιοι ἀκόμη, ἐπειδὴ εἶναι ἐξοχὴ ἐπιμελετημένη, ἐπιτηδεῖως διεσκευασμένη καὶ φιλόξενος, ὡς κομψὴ περιπατήτρια τῶν βουλευσάτων.

Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἐξοχὴ ἦδη, τὰ ἄγρια χόρτα της, οἱ μεγάλοι ἀγροί, αἱ βάλτοι, οἱ ἐλευθέρως ρέοντες ρύακες καὶ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί, οἵτινες ἐπὶ στιγμὴν διακόπτουσι τὸ ἔργον των, ὅπως ἰδῶσι παρελθόνουσαν τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Ἡ Χριστίνα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ κίνησις τὴν βαρυκαλίζει καὶ τέλος ἀποκοιμᾶται.

Σάβρο! Ἡ ἀμαξοστοιχία σταθμεύει ἐπὶ τινι λεπτῷ καὶ μετ' ὀλίγον ἐκκινεῖ ταχύτερον, ἀσθμαίνουσα καὶ συρίζουσα. Καὶ πάλιν λειμῶνες ἐκτεταμένοι, εὐρὺς ὀρίζων καὶ ἥλιος θαμβούμενος ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἣν βαθμηδὸν διαλύει ἀνερχόμενος καὶ ἀπορροφᾷ τὴν δρόσον τῶν ἀνθέων.

Μάνς! σταθμὸς 28 λεπτῶν!

— Ἐλπίζω ὅτι ἐκοιμήθης καλὰ, φίλη μου· δὲν εἰξέυρεις πόσον ἡμὴν εὐχαριστημένη.

Πράγματι, ἡ Χριστίνα εἶχε κοιμηθῇ. Οἱ ἡθικοὶ ἐκεῖνοι κλονισμοὶ καὶ τόσκι νύκτες αὐπνίας εἶχον καταβάλλει τὸ σῶμά της καὶ ἀποσβέσει τὴν μνήμην.

Ὅθεν ἡγέρθη λίαν ἐκπεληγμένη καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα, ἠρώτησεν.

— Εἰς Μάνς.

— Λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγου εἰς Βρετάνην!

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἐπαναφέρει τὰς σκέψεις της, τοσοῦτον ἐτοίμους ἄλλως τε νὰ διεγερθῶσιν.

— Θέλεις νὰ προγευματίσωμεν; εἶναι μεσημβρία καὶ ἔπειτα δὲν θὰ εὐρωμεν καιρὸν κατόπιν.

— Βέβαια· ἄς υπάγωμεν λοιπὸν γρήγορα.

Μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος γίνεται ἐν